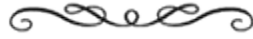

ĐÃ SÁNG MẮT RA CHƯA ?

Nhiều người bị mù loà, bị cataract, được chữa lành và đã sáng mắt, ấy thế mà vẫn có người có mắt cũng như không, vẫn u tối như thường.

Mấy ngày hôm nay cả thế giới đang mãi chú tâm đến Thế Vận Hội tại Bắc Kinh, thì Nga sô nhân cơ hội đem quân đội, máy bay, xe tăng tàu bò, đánh vào Georgia. Putin là trùm KGB ngày xưa có thừa kinh nghiệm lợi dụng thời cơ để lừa cả thế giới.

Trung Cộng trong ngày mở màn Thế vận Hội (*080808) , cũng đâu kém gì, làm hàng giả bằng cách cho một em bé (Lin Miaoke) nhép miệng hát thay cho em bé gái khác tên là Yang Peiyi kém sắc hát thật phía trong. Khán giả vỗ tay khen tặng rối rít. Rồi một số pháo bông tung lên trời hôm đó cũng dùng ảo ảnh vi tính loá mắt thế giới kiểu David Copperfield nữa đấy.

Ở Việt-Nam và cả ở hải ngoại ngày nay có rất nhiều người bây giờ mới sáng mắt khi được sống chung và làm ăn với bọn Cộng Sản. Họ là ai?

Ở Việt Nam :

1. Họ là những bà mẹ quê chất phác. Trước đây họ nghe lời ngon ngọt của CS, ấp ủ, che đờ du kích trong nhà họ, những tưởng khi VC chiếm miền Nam thì họ được ưu đãi lắm! Ai ngờ! họ chỉ được mấy cấp giấy ban khen là mẹ chiến sĩ, mẹ liệt sĩ, mấy huy chương bằng đồng để treo trong nhà cho nó oai, chứ đem ra chợ bán không ai mua. Hổm rồi, họ bị xử úc: đất đai của tổ tiên họ bị cán bộ công an lấy đem bán cho ngoại quốc làm sân golf, họ mang cờ đồ sao vàng , biểu ngữ, huy chương, bằng khen đi biểu tình khiếu kiện. Kết quả? Họ bị hốt và vắt lên xe cây như con heo, chung với cờ quạt, huy chương, biểu ngữ. Bây giờ họ đã sáng mắt nhưng đã muộn. Có bà dân oan tức quá còn tọt quần ra trước văn phòng xã ấp cho công an xem nữa.

2. Họ là giới trí thức sống tại miền Nam Việt-Nam. Trước đây họ nghe lời dụ dỗ của bọn CS, họ đọc toàn sách Karl Marx, Engels, Jean Paul Sartre họ mơ tưởng thấy tương lai sán lạn, bầu trời nở hoa, một thế giới đại đồng, không giàu không nghèo, ai cũng như ai, gọi nhau tất cả bằng "đồng chí". Thế là họ xuống đường biểu tình, phá rối trị an của VNCH, làm mỗi cho tụi VC xâm nhập thành thị phá hoại. Sau ngày 30-4-75, họ ra ứng cử vào QH bù nhìn. Kết quả rất đài. Họ thấy tất cả mọi sự đều tệ hại hơn ngày xưa nhiều, họ la ó, phản đối. Kết quả họ bị quản chế, họ bị công an thuê xã hội đen đánh đập, gây ra tai nạn. Thế là họ mở mắt trong nhà thương. Rồi họ sáng mắt không kịp nữa khi đã vào nhà xác.

3. Họ là những đại diện được dân cử miền Nam. Trước đây họ bị dụ khị với củ cà rốt đồ tươi là sẽ ở lại làm việc cho thành phần thứ ba, với hoang tưởng là CS Miền Bắc giải thể VNCH và trao cho nhóm thành phần thứ ba thành lập chính phủ miền Nam, chia ghế

chung với Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam. Họ ra sức sử dụng cái tự do dân chủ miền Nam đánh phá VNCH đủ mọi mặt. Đến khi VNCH bị bạn đồng minh bỏ rơi thì ai ngờ họ bị cho ra rìa, chỉ còn ngồi chia với nhau cái "ghế đá công viên".

4. Họ là thành phần du kích miền Nam, tập kết ra Bắc. Họ đã sống dở chết dở trên dãy Trường Sơn, trên đường mòn HCM. Họ tin là mai này miền Bắc đánh thắng miền Nam thì họ trở về vinh quang, CS Miền Bắc sẽ để cho họ thống lãnh miền Nam, ít nhất cũng làm quan to. Hỡi ôi! Họ được gì? Tất cả những chức vụ ngon lành đều do cán ngũ miền Bắc nắm hết. Họ từ từ bị bỏ rơi, uất ức quá họ xin phục viên. Bây giờ họ chỉ còn biết mở mắt và chửi thề từ sáng đến tối mà thôi.

5. Họ là thành phần giàu sang phú quý miền Nam. Nghe lời hứa ngọt như mía lùi của quen, vào bưng thành lập cái gọi là Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam. Họ được rủ sang Paris ngồi vào bàn tròn bàn vuông, dự hội nghị thanh toán miền Nam do Kissinger và Lê Đức Thọ bày mưu đạo diễn năm 1973. Sau 30-4-75 họ được gì? Ôi chao, Cái MTGPMN sống chưa được bao lâu đã bị CS Miền Bắc bóp cổ chết ngắc ngày 2-7-1976. Bây giờ họ mới sáng mắt ra thì đã trễ, chỉ còn biết than thân trách phận là mình quá ngu.

Tại Hải Ngoại :

Họ là những Việt Kiều đã liều chết vượt biên. Từ ngày Mỹ nổi lại bang giao với Việt-Nam và bỏ cấm vận Việt-Nam, họ đã nghe lời dụ dỗ đường mật của CSVN, về lại Việt-Nam làm ăn:

a. Một ông vua chả giò, đem về hàng triệu đôla đầu tư, rồi bị kết án về tội hối lộ (Khổ quá VK nào muốn làm ăn tại VN cho an toàn mà không phải hối lộ cơ chứ, kể cả người dân trong nước cũng vậy), chỉ vì cán bộ gộc tranh nhau ăn. Kết quả ông vua chả giò bị 11 tháng tù, may mắn quen lớn, quen đến tận ông "Tưởng Thú Khải" nên mới "tái vượt biên bằng đường hàng không" ra khỏi nước. Ông mượn luật sư đoàn ngoại quốc kiện VNCS lấy lại tiền. Ông hú vía và sáng mắt và sẽ chẳng bao giờ về Việt-Nam nữa.

b. Một ông bác sĩ tim, bỏ ra cả bạc triệu mua máy móc rất "hiện đại" về Sài Gòn mở phòng mạch mổ tim mong làm ăn, nhưng rồi bị VC đội cho cái mũ "gián điệp CIA" không đưa ra tòa nhưng chỉ xin ông để lại phòng mạch và tất cả dụng cụ, ra khỏi VN trong vòng 6 tiếng đồng hồ. Thế là mất cả chì lẫn chài. Về lại Hoa Kỳ ông tức lắm lập đảng chống, ông định làm cả cái kiềng 3 chân mời ông VC ngồi một chân để hoà hợp hòa giải.

c. Một ông giáo sĩ chuyên về truyền thông, đi về VN hơn 10 lần rồi như đi chợ và có cả mấy căn hộ cho thuê. Rồi một ngày đẹp trời xin Visa về VN nữa để thu tiền, nhưng đến phi trường Tân Sơn Nhất thì hải quan TSN hổng cho ổng vào vì lý do gì đó, đúng ra chỉ vì chúng muốn xiết mấy căn hộ của ông thôi. VK hồi đó chưa được phép mua nhà ở VN, mà tại sao ông lại có mấy căn hộ cho thuê "thế này thế kia?", chắc chúng "điều cha" là ông nhờ người khác đứng tên. Ông tẽn tò trở về Mỹ, nuốt hận, nhưng vẫn cái trò nửa nạc nửa mỡ, vẫn nâng đỡ cho đám quốc doanh trong nước, đăng cả bài chống cờ vàng 3

sọc đỏ của HY đỏ Phạm Minh Mẫn mới đây.

d. Một ông chuyên viên thu băng video và CD, DVD lậu , khoái "bác hồ" hết cỡ thợ mộc, nên treo cờ máu và ảnh tên hồ già trong tiệm, bị người Việt hải ngoại giàn chào cả 2 tháng. Ở VN hồi đó ông được CSVG nâng cấp lên thành "anh hùng". Rồi ông tưởng bỏ bán nhà bán cửa, thu xếp tiền bạc gia đình vợ con về VN làm ăn. Ông bỏ ra mấy chục ngàn đô (gần 1 tỷ bạc hồ) mua ao thả cá, nuôi tôm kiếm sống. Thu hoạch đang ngon lành, ai ngờ ông bà "anh hùng" bị gọi lên làm việc về tội "quên đóng thuế" cho nhà nước. Bà vợ ông ức quá "anh hùng" mà chả được cư xử như anh hùng tí nào cả, lại còn bắt đóng thuế, nên tự tử may mà không chết. Mất cả chì lẫn chài, gia đình lại cuốn gói về lại để quốc Mỹ chả biết ẩn dật tại Tiểu Bang nào. Bà con ai biết mách giùm nhé.

e. Một ông giáo sư dạy điện toán, mua lại một số máy computer rẻ tiền đem về Sài Gòn mở trường. Ông đoán đúng mạch dân VN. Thời kỳ tin học, ai mà chẳng muốn học "vi tính - piu tơ", thế là cơ sở ông phát lên như điều gặp gió. Ông làm thêm chi nhánh ở Cần Thơ, ngon trốn ông tiến nhanh tiến mạnh ra Đà Nẵng. Nhưng ông quên một điều là VN cũng có "rừng nào cọp nấy". Cọp miền Nam khác cọp miền Trung, miền Bắc. Ông quên không xin phép đúng nơi đúng chốn hay vì thủ tục "đầu tiên" của ông hơi yếu cho nên ông cũng bị mời lên Công An làm việc vì có thơ tố cáo ông làm gián điệp cho đảng phái hải ngoại chống phá nhà nước. Họ mời ông và gia đình ra khỏi nước trong vòng 24 tiếng, để lại 2, 3 trường học cho nhà nước quản lý. Ông biết bị ăn cướp nhưng chỉ nhỏ lệ mà ra đi và về hải ngoại ông vẫn im thin thít sợ nói ra bị đồng bào chửi.

f. Chàng là một VK rất bình thường, nhưng có tật hay "nổ" khi về VN. Chàng đã về nước cả chục lần đâu có làm sao, về lại Hoa Kỳ lần nào cũng khen lấy khen để là "Sài Gòn bây giờ đổi mới lắm, làng nướng, quán ăn, bia ôm, cà phê cũng ôm luôn, hót tóc muốn ôm cũng được" . Vì vậy người Việt hải ngoại đặt tên mới cho hòn ngọc viễn đông ngày trước, bây giờ là "thành phố ôm".

Chàng chỉ là một chuyên viên làm Nail, mùa đông ế khách nên về VN du hí. Nhưng VK về nước mà lại khoe là làm nail thì hơi bị quê, nên bèn nổ lớn và tự giới thiệu là kỹ sư "hoá học". Nói cho đúng thì ngày ngày chàng đụng tới hóa chất (acetone .v.v) hơi nhiều, phải đeo khẩu trang như các nhà bác học trong phòng thí nghiệm thật. Lần này về VN thì sáng ngày hôm sau, có một Công an đến vấn an và gỡ đầu gỡ tai xin ông Kỹ sư giúp đỡ chút xíu vì nhà đang gặp khó khăn. Chàng kỹ sư mở bóp lấy ra tờ 20 đôla trao cho viên công an. Viên công an tỏ ý hơi thất vọng rồi ra về.

Sau chuyển đi chơi Đalat 3 ngày về thì chàng kỹ sư nhận được một công văn của Công An số 4 Phan đăng Lưu yêu cầu lên làm việc để làm sáng tỏ một vài vấn đề. Ông "kỹ sư" hoang mang nhưng cũng đến trình diện. Viên Đại Úy Công An mời ngồi và nói là ông ta mới nhận được một lá thư từ trong phương xóm nơi chàng tạm cư ngụ, tố cáo ông VK là một nhân viên của một đảng phản động tại hải ngoại lần này có nhiệm vụ về điều nghiên để phá hoại. Anh kỹ sư VK tái mét mặt, hết hồn bèn khai thật là ở bên Mỹ chỉ làm nail bên

Mỹ thôi chứ đâu có phải kỹ sư gì đâu, về nước để du lịch chứ không có tham gia một đảng phái chính trị nào cả.

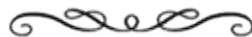
Viên Đại Úy cười khẩy và nói là ty công an thành phố phải điều tra ra sự thật vì vậy theo luật thì phải giữ anh kỹ sư ở lại bóp vài ba ngày để tiến hành cuộc thẩm vấn. Sau cùng ông Đại úy nhắc khéo là đã liên lạc với hải quan TSN rồi và được biết là anh kỹ sư có khai đem về 5 ngàn đôla kỳ này. Chàng "kỹ sư" được dẫn vào nhà giam ngủ 1 đêm. Sáng hôm sau tại địa chỉ mà chàng tạm trú, một người ăn mặc complet bảnh bao, tay sách cạc táp đen, đến gõ cửa và tự nhận là luật sư. Ông luật sư vào đề ngay là ông ta "nghe nói" có một VK bị bắt vào ty Công An PDL. Nếu muốn nhờ ông ta biện hộ hay giải quyết thì đây là giá cả:

- (1) Muốn khỏi phải ra toà và được thả ngay thì giá là 3 ngàn đôla, vì ông ta phải chi tiền chạy chọt.

- (2) Còn muốn ra toà thì ông ta nhận biện hộ với giá \$1,500 USD, nhưng ông luật sư thông một câu là không biết ngày nào ra toà, có thể từ 3, 4 tháng đến 1 năm tùy theo. Bị cáo không được rời khỏi VN. Ông ta nói xong để lại danh thiếp với số điện thoại.

Ngày hôm sau ông bạn chạy đến ty CA thành phố xin thăm gặp ông "kỹ sư" nạn nhân, và trình bày 2 giải pháp của ông Luật sư. Anh "kỹ sư" hốt hoảng nói anh bạn gọi điện thoại và điều đình với ông luật sư chấp thuận giải pháp 1 là trả 3 ngàn đô "cúng cô hồn" để được trả tự do ngay, chứ theo giải pháp thứ 2 rẻ hơn nhưng làm sao mà ở VN lâu như vậy được, còn phải về Mỹ dũa móng chứ .

Chiều hôm sau, chàng "kỹ sư" được trả về nhà, túi bị nhẹ đi mất 24 triệu bạc hồ, một số tiền khá lớn. Hai ngày sau chàng "kỹ sư", ra hãng máy bay xin đổi vé về lại Mỹ càng sớm càng tốt và hứa là sẽ không bao giờ về thăm chòm khế ngọt nữa.

Thanh Vân